

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **RTJ, s. r. o.**, se sídlem Na Výsluní 201/13, Praha 10, IČ 45793751, zast. Mgr. Karlem Tománkem, advokátem, se sídlem Sokolská 505, Čerčany, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (původně: Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16. 2. 2011 čj. 1990/11-1300-105163,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu uvedeného v záhlaví, kterým byl změněn dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období duben 2001 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 6 (dále jen správce daně) pod č.j. 274534/06/006513/8452 ze dne 19. 10. 2006 tak, že dodatečně předepsaná daňová povinnost byla snížena z částky 123.468,- Kč na částku 88.048,- Kč.

Protože podle zákona č. 456/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2013 přešla pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným finančními úřady na Odvolací finanční ředitelství, jednal Městský soud v Praze jako s žalovaným s tímto orgánem.

Žalobce v žalobě namítá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. K tomu uvedl, že v roce 2004 byla u něj zahájena daňová kontrola mimo jiné ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období. Proto lhůta pro doměření daně začala znovu běžet od konce roku 2004 a skončila dne 31. 12. 2007. Správce daně vydal dodatečný platební výměr dne 19. 10. 2006 a Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu vydalo první rozhodnutí o odvolání dne 19. 9.

2007. Poté došlo správním soudem ke zrušení rozhodnutí o odvolání a nové (nyní žalobou napadené) rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až 16. 2. 2011, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty. Navíc žalobci byla v projednávané věci daňová povinnost rozhodnutím o odvolání stanovena v jiné výši než dodatečným platebním výměrem. Žalobce se tak teprve doručením rozhodnutí o odvolání dozvěděl, jaká je konečná výše jeho daňové povinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce opomíjí ust. § 41 s.ř.s., podle kterého prekluzivní lhůta neběží po dobu řízení před soudem, tj. po dobu od podání žaloby proti původnímu rozhodnutí (dne 23. 11. 2007) do právní moci předchozího rozsudku Městského soudu v Praze (dne 31. 1. 2011). Od 1. 2. 2011 tedy běžel zbytek žalovaným nevyčerpané lhůty (39 dní). Posledním dnem lhůty pro vyměření daně tak byl den 11. 3. 2011. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 2. 2011 a téhož dne bylo doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky a dne 28. 2. 2011 zástupkyni žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 28. 2. 2011, tj. před uplynutím prekluzivní lhůty. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, ve které uvedl, že je přesvědčen, že ust. § 41 s.ř.s. na daný případ nedopadá. Dále žalobce uvedl, že blíže odůvodňuje svoji námitku, že až z napadeného rozhodnutí se dozvěděl o výši své daňové povinnosti. K tomu uvedl, že po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze opakovaně rozhodoval odvolací orgán místo toho, aby probíhalo řádné důkazní řízení před správcem daně. Tím byla porušena zásada dvojinstančnosti daňového řízení a žalobci byla odňata možnost navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti uvedené v daňovém přiznání. Žalobce rovněž nebyl správcem daně k tomuto jakýmkoliv způsobem vyzván. Správní orgány jsou přitom primárně povinny při zjišťování skutkového stavu věci a jeho dokazování spolupracovat s daňovým subjektem.

Žalovaný podal k této replice dupliku, ve které uvedl, že k tvrzení ohledně dopadu ust. § 41 s.ř.s. se nemůže blíže vyjádřit, neboť žalobce neuvedl pro podporu svého tvrzení žádné argumenty. K další námitce žalovaný uvedl, že při svém novém rozhodování o odvolání respektoval názor soudu vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku a k doplňování dosavadních výsledků dokazování neshledal žalovaný žádné důvody. Zásada dvojinstančnosti daňového řízení nebyla dle žalovaného porušena a žalobci nebyla upřena žádná práva spolupráce se správcem daně, v průběhu daňové kontroly nebyl žalobce nijak omezován v předkládání důkazních prostředků ani nebyl omezován v novém odvolacím řízení poté, co bylo původní rozhodnutí o odvolání soudním rozsudkem zrušeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V první žalobní námitce žalobce namítá, že daň mu byla vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Tato námitka není důvodná.

Je možno plně odkázat na vyjádření žalovaného k podané žalobě. V daném případě byla v roce 2004 zahájena daňová kontrola, podle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků proto začala běžet od konce roku 2004 nová tříletá lhůta, která by skončila dne 31. 12. 2007. Běh této lhůty se podle ust. § 41 s. ř. s. přerušil po dobu předchozího řízení před soudem (k otázce možné aplikace tohoto ustanovení viz dále). Běh lhůty se obnovil pravomocným ukončením soudního řízení, tj. dnem, kdy nabyl právní moci rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2010 čj. 8Ca 366/2007-53. Ten nabyl právní moci dnem 3. 2. 2011 (nikoli tedy již dne 31. 1. 2011, který uvádí žalovaný ve vyjádření k podané žalobě). Ode dne 4. 2. 2011 tedy ještě zbývalo dalších 39 dní na pravomocné vyměření daně. Žalobou napadené rozhodnutí pak nabylo právní moci dnem 28. 2. 2011 doručením zástupkyni žalobce v daňovém řízení, tj. ještě před uplynutím zbývajících částí prekluzivní lhůty pro vyměření daně.

Podle § 41 s. ř. s. *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*

Soud nevidí důvod, proč by toto ustanovení nemělo na projednávaný případ dopadat, žalobce se omezil toliko na holé konstatování, k němuž se proto ani soud nemůže blíže vyjádřit. Judikatura správních soudů je v otázce možnosti aplikace tohoto ustanovení na prekluzivní lhůty dle § 47 zákona o správě daní a poplatků zcela ustálená a shoduje se v tom, že ust. § 41 s. ř. s. na tyto případy dopadá. Zmínit lze např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012 čj. 8Afs 29/2011-78, podle něhož *lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle § 47 zákona o správě daní a poplatků, neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti.*

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá porušení dvojinstančnosti daňového řízení. Ani tato námitka není důvodná. V daném případě odvolací orgán vyšel z předcházejícího soudního rozsudku a snížil částku žalobci dodatečně doměřené daně, která mu byla předepsána prvoinstančním dodatečným platebním výměrem, o částky odpovídající fakturám, ohledně nichž soud v předcházejícím řízení konstatoval, že ve vztahu k nim je zapotřebí doplnit daňový spis o další důkazy a zhodnotit je. Odvolací orgán tedy žalobci dal částečně zapravdu a změna provedená odvolacím orgánem v odvolacím řízení šla výhradně ve prospěch žalobce. Za této situace nemohla změna provedená v odvolacím řízení jakkoli negativně zasáhnout do žalobcových práv a nemohla ho nijak zkrátit. Tato námitka proto již ze své podstaty nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce fakticky brojí proti postupu, kterým mu bylo vyhověno. Poukázat je třeba i na fakt, že částka, která byla žalobci v konečném důsledku doměřena, odpovídá fakturám, ohledně nichž soud již v předchozím rozsudku konstatoval, že nejsou důvodné námitky žalobce vůči závěru, že neprokázal přijetí zdanitelných plnění uvedených na těchto fakturách.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu